

1050
79
Dobro! 26. II. 1932

MLADI PLAMEN

LETO IV.

MESEC DELA

ŠT. 3

Bodimo enotni!

Le v enotnosti je napredek in zmaga. Bodimo torej enotni! Stvorimo krog, skovan ne samo z organizacijskimi sredstvi, temveč tudi z osebnimi vrlinami. Borec ima do Borca obzir, ščiti ga in zagovarja. Borec z Borcem drži. Na zunaj moramo biti enotni. Vse napake obravnavajmo s stališča svoje ljubezni do organizacije in do njenih načel. V tem naj bo naša disciplina! Naj nas ne motijo križajoče se smeri! Zavedajmo se vedno, da smo delavska, proletarska mladina, pa ne bomo oklevali nikdar. Naj nas ne moti nerazumevanje tistih, ki bi morali biti naši poborniki! Prav je tako! Mladina naj si sama ustvari svoj krog in sama naj se vzdržuje. Ako ni v mladini duha samostojnosti in požrtvovalnosti, kaj naj pričakujemo od bodočnosti? Živimo v prehodnem času. Ako bomo negotovi v svojih srcih, kaj more iz nas postati? Kako je lepo, ako je več mladih skupaj, ki enako mislijo! Kako prijetno in uspešno je uveljavljanje teh! Hodimo torej enotni za enotnim ciljem! V solncu in viharju pevajoč! Enotni!

Kaj hočemo?

Hočemo, da postaneš Borec z vsem svojim srcem, svojimi mislimi in dejanji. Borčevstvo ti mora postati vse. Ono naj zadovolji tvoje mlado hotenje, ono naj zaposli tvoje moči tebi in vsem v dobro. Bog ti je dal čudovito sil. Samostojen si po njih, močan si po njih, samo spoznaj se! V naših krdelih se moreš dvigniti, po naših izpitih in delu prideš do samospoznanja, da si močan. Hočemo močne volje, silnega duha in krepkega telesa. Česa ti je bolj treba od tega? Ne išči minljivih dobrin, ki jih rja sne! Po našem zakonu, naših vzorih, vrlinah in po obljubi postani človek za novo družbo! In to je tisto, kar hočemo!

E. Š.:

Solnce je posljaló

Taborna povest.

(Nadaljevanje.)

III.

»Zbor!«, je zaklical Marko. Toda nikogar ni bilo blizu. Fantje so stali v gruči na robu planote in gledali v dolino.

Kaj neki imajo tam?

»Gozdovnike imamo v sosedstvu,« je dejal Jože. »Za bojne igre kot našč. To je Rod črnega diamanta iz Trbovelj. Sami delavski fantje in dekleta. Dekliški tabor imajo tam, na oni strani.«

Marko si je pomel roke. »Sijajno! Ravno tega sem si želel. Toda sedaj moramo najprej napraviti red.«

Ko sta šla mimo kuhinje, se je pošalil s kuharjem. »Pozdravljeni, gospod kuhar! (Ozrl se je po gospe Peškitlovi, ki pa je bila ostala v taboru.) Zdi se mi, da se vam je trebušček že nekoliko zredil.«

»Zredil? Nemara, da ga bom še povsem izgubil, če bo tako naprej. Dela toliko, da joj prejoj!« Videti je bilo, da vrši vestno in z veseljem svojo kuharsko dolžnost. Spretno, kakor izvežban kuhar, se je sukal okoli ognjišča in loncev. »Menaža je kuhana,« je dejal potem, ko je bil tu in tam še nekoliko pomešal. »Rad bi, da bi čimprej pospravili to reč. Popoldne bo treba pošteno urediti ognjišče. Ti, Lojzek« — se je obrnil k najmlajšemu taborjanu, ki se je kakor mucek sukal okoli loncev, — »ti mi boš pa lonce pomil. Kajti že vidim, da boš moj najzvestejši pomočnik.«

»Saj veš, kako!« je odgovoril Lojzek in jo je jadrno odpihal.

»Pomagalo je,« se je nasmehnil Mitja. Marko pa je vzel rog in zatrobil za zbor.

Precej dolgo je trajalo, da je Marko uredil vrsto. Nekateri, posebno novinci, se kar niso mogli urediti. Najbolj lačni so nestrpnó cepetali. Prava zmešnjava pa se je šele začela, ko je bilo treba odkorakati po menažo. Ko je Marko poveljeval »na levo«, so se nekateri okrenili proti desni, ker je bila pač v tisti smeri kuhinja.

»Najmlajši dobe prvi,« je pojasnil Marko.

Bojčče se mu je približal Pavle.

»Gospod vodnik, jaz pa nimam skodele in žlice.«

»Ah, saj res, ti nimaš skodele. Na, tu vzemi mojo! In zapomni si: tu ni nihče gospod. Vsi smo si le tovariši in prijatelji in se tikamo. Kar »ti« mi reci pa po imenu me kliči!«

Kosilo je bilo kaj preprosto, pa je vendarle vsem teknilo. »Dober kuhar, izvrsten kuhar,« so mrmrali fantje s polnimi ustmi.

Tudi »sinček Ivanček«, razvajenček gospe Peškitlove, je šel po hrano. Jedel je pa ni. Pojedla sta jo atek in mamica in sta rekla, da ni slabo. Sinček pa se je mastil s klobaso in belim kruhom... Nu, da, saj je verjetno, da je taborna menaža tudi dobra, ampak klobasa je le klobasa in te ni dobiti na vsakem grmu.

Saj še doma pridejo le bolj poredko na mizo. Toda Peškitlovi niso karsibodi, da bi prišli kot berači v tabor ali kamorkoli. Znajo se postaviti ...

Marko je nemara uganil ta napuh Peškitlove hiše in je sklenil, da jim bo dal še danes razumeti, kako je pri Borcih s to stvarjo. Po kosilu je sklical zbor in je pregledal posodo in pribor, kako je pomit. Marsikateri ni imel pomite svoje skodele, med njimi tudi Ivanček. Morali so pri priči čedno pomiti. Za danes samo to, jim je dejal Marko, drugič jih bo pa še kaznoval. Gospa Peškitlova je hotela sama pomiti namesto Ivančka, pa ji Marko ni pustil. »Naj le sam pomije,« je dejal, »ne bo mu škodovalo.«

Potem je povedal zbranim, da ni dovoljeno v taboru, da bi kdo jedel kaj drugega, nego tisto, kar se skuha v taborni kuhinji. Pošiljatve raznih priboljškov od doma se bodo brezpogojno rekvirirale in izročile tabornemu kuharju, da jih uporabi v korist vseh. »Tu smo vsi enaki in nihče naj ne misli, da je kaj več!« je zaključil. Ta ali oni je segel z žalostnimi mislimi v svoj nahrbtnik, kjer so bile skrite različne dobrrote, darovi skrbnih mamic. Gospa Peškitlova se je presladko smehljala in ni prav nič pomislila, da velja to prav tako za njenega Ivančka.

Do dveh je bil potem molk. Nihče ni smel glasno govoriti in tudi ne iz tabora iti. Ta čas pa so se zbrali člani tabornega vodstva na posvet, da uredijo vse potrebno glede popoldanskega programa. Taborni mojster Jože je poročal, da bo treba dokončno urediti šotore, postaviti kuhinjo, pri čemer bi bilo predvsem upoštevati navodila tabornega ekonoma. Kuhinja je sicer v pravi oddaljenosti od tabora in tudi v pravilni smeri, toda studenec je precej od rok, zato bo treba vodo umetno speljati v bližino kuhinje. Zgraditi bo treba tudi pot do Save, napraviti ograjo okoli tabora, postaviti jambor (pripravljeno je že vitko smrekovo deblo), urediti prostor za taborni ogenj itd. Za vse to delo bi bilo treba razdeliti fante v grupe in vsaki od teh oddeliti posebno delo. To naj vodi vodnik. Ekonom je dejal, da potrebuje vsaj dva fanta pri kuhi. Treba je nanositi drv, pomivati posodo in še mnogo drugih malenkosti, s katerimi se on ne more pečati. Pritožil se je radi gospe Peškitlove, ki je vse dopoldne vtikala svoj nos v njegove kuharske posle in si sedaj nemara domišljuje, da je njena zasluga, da je kosilo tako dobro uspelo ... »Povem še danes,« je slovesno izjavil, »da ne trpim nikogar v kuhinji, razen zato odrejenih pomočnikov.«

Marko je na te besede tovariša dejal z nasmeškom, da bo že skrbel, da ne bo ekonomova služba kakorkoli motena.

Nato se je vodnik lotil važne stvari, namreč zažiga tabornega ognja in večernega zbora. Taborni ogenj naj bi zažgali slovesno ob mraku. Program večernega zbora, kakor tudi nočne straže mora za enkrat prevzeti taborno vodstvo samo. Povedal je tudi Pavletovo zadevo, ki jo je treba reševati previdno, ker se mu zdi, da je fant dober in da tiči za njegovim dejanjem neka skrivnost.

Vsi so se strinjali z Markom in so rekli, da bo pač najbolje rešil zadevo on sam.

S tem nekako je bil taborni posvet končan. Skoraj za tem so prišli Peškitlovi, vsi trije, in gospa je zagostolela, da morata ona in njen mož oditi in kako jima je radi tega žal. Rekla je, da naj gospodje kar k njim pridejo, kadar bodo kaj potrebovali, saj oni so vedno vneti za dobro stvar. Ob slovesu je svojega Ivančka na mile viže ocmokala. Oče pa mu je dal samo roko, ker je bil nekoliko manj prismojen od svoje žene.

Peškitlovi so bili kmetje. Ker pa so hodili mnogo v mesto in so poleri jemali letoviščarje na stanovanje, so se kmalu navzeli nekaterih neumnih gosposkih navad. Posebno Peškitlova bi rada postala čimbolj imenitna. Rada je slišala, če so jo imenovali gospo. Sin Ivanček pa je bil kaj zabito dete. Le iz nečimernosti so ga dali v šole, čeprav ni prav nič kazalo, da bi moglo postati kedaj kaj prida iz njega. Ko so za domačo cerkev kupovali farani nove zvonove, je Peškitlovka potrošila mnogo denarja za cerkveni nakit v upanju, da jo bodo zato kot dobrotnico cerkve povabili za kumico pri blagoslovitvi. Seveda je bilo dobrotljivosti kar mahoma konec, ko so šle nade po vodi.

Do služinčadi je bila oblastna in osorna, do meščanov in tujcev vobče pa od sile sladka. V pogovoru z njimi je uporabljala gosposke izraze, če pa ni bilo drugače, je domače besede popačila tako, kakor se ji je zdelo, da bi zvenele bolj imenitno. Rekla je »potrebitno« namesto »potrebno«, »molha« namesto »muha«. »Muha, bovha«, to ni lepo, gosposko in imenitno.

Po večerji, ko je nastopil mrak in je bil tabor že davno v najlepšem redu, so se naši taborjani zbrali k slovesnemu zažigu tabornega ognja. Šotori so stali v polkrogu, v sredi, pred visokim jamborom, na katerem bo kmalu veselo zavihrala taborna zastava, pa je bilo zgrajeno ognjišče in na njem je bila naložena visoka grmada. V krogu, okoli ognjišča pa so bili postavljeni sedeži.

Vsi so stali okoli ognjišča in so tiho pričakovali svečanega trenutka. Marko je spregovoril. Govoril je mirno in prijetno o pomenu tabornega ognja. Potem je vzel tlečo kresilno gobo in z njo podnetil grmado, ki je kmalu zaplamtela v mogočen kres. Suha polena so prasketala v plamenih, ki so razsvetljevali okolico. Marko pa je izgovarjal ognju posvetilne besede. Potem so se fantje prijeli za roke, tako da so tvorili okrog ognja eno samo verigo. Tako sklenjeni so zapeli borčevsko himno. Pri tem je vsem postalo nekam čudno radostno in svečano pri srcu. Glej, bliža se noč, prva taborna noč, ko bodo spali v prosti prirodi, daleč od mesta in njegovih nečimernosti! Kaj je vendar to, kar se je v tej minuti vsakemu zganilo v duši? To je bilo novo čuvstvo, mehko in slovesno; to je bil čar nastopajoče prve taborne noči...

Večerni zbor je potekel v zabavi in prijetni domačnosti. Ko je nekje v daljavi rahlo odbila ura deseta, je Stane zatrobil v rog, vstali so in Marko je

vzel smrekovo vejico, ki jo je bil ob začetku večernega zbora zataknil v zemljo ob svoji desni strani. Položil jo je na ogenj in izpregovoril lepe besede:

»Naš prvi večerni zbor je končan. Dan je šel v večnost. Žrtvujem to vejico, ki je simbol življenja, ognju, in kakor se iz nje dviga dim proti nebu, tako naj se dvignejo naše duše v molitvi k Stvarniku!«

Tem besedam je sledila kratka in tiha molitev. Plameni so švigali proti zvezdnatemu nebu in so jarko osvetljevali obraze mlade garde Borcev. Zdelo se je, kakor da so vsi le eno telo, ki gori in se žrtvuje...

*

Pavle in Pepe sta imela ležišče skupaj in v istem šotoru. Pavle dolgo ni mogel zaspati. Današnji dan je bil zanj novo in veličastno doživetje, ki ga je vsega prevzelo. To je morda najsvetlejši dan v njegovem življenju. Toda glej, v to svetlo točko se je nenadoma prikradlo nekaj, kakor kes in strah: spomnil se je svoje tete in svojega greha. Kako mora pač skrbeti teto, ker ga ni bilo ves dan domov in ga ni niti sedaj, v tej pozni uri. Ali ga čaka? Se jezi? Ali pa morda — joka...?

Zatiščalo ga je v grlu, solze so se mu udrle in tekle na slamnato ležišče. Pritajeno je zaihtel.

Pepe, ki je bil že na pol zasnul, se je prebudil.

»Kaj pa je?« je vprašal. »Ali te zebe?«

Pomaknil se je bliže k prijatelju in ga pokril s koncem svoje odeje...

(Se nadaljuje.)

Dr. Gogala Stanko:

O naši duši

Doslej smo govorili o dveh plateh naše duše. Prvič smo spoznali njeno širino, t. j. tisto plat duše, ki ima vse polno in najbolj različnih doživljajev. Drugič pa smo spoznali tudi globino duše, t. j. ono njeno plat, radi katere se nam upravičeno dozdeva, da zahteva en doživljaj manj duše zase kot drugi in da prihaja eden bolj globoko iz duše kot drugi, pa tudi da zadene en doživljaj celotno dušo globlje kot drugi. Sedaj pa poskušajmo spoznati na tej duši še tretjo, enako važno plat. Res je namreč, da svoje doživljaje doživljamo in da je tedaj ali lepo in prijetno ali pa tudi neprijetno, da smo nekam boječi ali pa samozavestni, da smo polni upov ali pa da obupujemo, da smo veseli ali žalostni ter podobno. Toda dokler vemo samo to, smo ostali še vedno le pri eni plati naše duše in v tej duši sami. Vprašanje pa je, ali nas ne vede naša duša sama tudi izven sebe v tak svet, ki ni ta duša, s katerim pa stoji ona v svojstvenem odnošaju. Vprašanje je, ali mi doživljaje res samo doživljamo in ali ostanemo tedaj samo v naši duši ali pa segamo tudi kam iz te duše. In res se zdi, da je naše doživljanje in da so vsi naši doživljaji, veselje in žalost, hrepenenje in upanje, spoštovanje in zaničevanje, ljubezen in sovraštvo ter podobni, po eni plati doživljaji naše duše, po drugi strani pa kot nekaki trnki, ki ruš meče duša v svet okrog sebe. S temi trnki ali doživljaji bi hotela namreč zvedeti, kaj je v tem svetu, kakšen je in ali more ona od njega kaj pridobiti in se s čim obogatiti. Reči bi mogli tudi tako, da so naši doživljaji kot mostovi, ki so na eni strani oprti na dušo, iz katere tudi izvirajo, na drugi strani pa so

oprti na svet izven sebe. In po tem čudnem mostu prihaja poznanje naše duše o tem svetu in o njegovih predmetih v našo dušo.

Poskušajmo pregledati s te strani par doživljavaev in spoznali bomo, da vzdrže tudi tako primeri, da so kot čebele, ki odhajajo lačne in prazne na cvetne poljane, tam pridno nabirajo med in hrano in pridejo polne in bogate nazaj. Pa podobnost gre še naprej. Kakor čebele tedaj, ko prinašajo hrano, ne pojedo te hrane, temveč jo shranjujejo, tako tudi naši doživljaji ne uničijo tega, kar prinesejo iz sveta s seboj, temveč shranijo to v dušo, ki postaja tako vedno bogatejša. Pa naj bo dosti primerov za to plat naše duše. Saj moramo uvideti isto tudi neposredno. Le pogledjmo, kaj se godi v nas kadar n. pr. gledamo kak predmet, vzemimo novo rožo. Tedaj nekaj doživimo, mi gledamo, toda ne samo z očmi, zakaj mi ne gledamo samo, temveč tudi vidimo. To pa pomenja, da sodeluje pri tem gledanju tudi naša duša. Toda vse to je le ena plat tega gledanja, ki se odigrava v naši duši. To gledanje ima namreč še svojo smer na predmet, na rožo, katero gledamo. Te rože pa ni v naši duši, temveč je v svetu izven nas. Tako je torej naše gledanje naredilo zvezo med našo dušo in med predmetom, rožo, v svetu izven duše. Mi smo to rožo zagledali. Toda to gledanje ni ostalo brez posledic, zakaj gledana roža je na svojstveni način ostala v naši duši tudi še potem, ko rože že ne gledamo več in je mogoče tudi ne moremo več gledati. Seveda pa se ni preselila roža kar taka, kakršna je, v našo dušo; saj je to nemogoče. Vendar pa duša sedaj nekaj ve o roži, dočim prej o nji ni nič vedela. Ni ji docela neznana. Pravimo, da se je obogatila duša za poznanje novega predmeta, rože. Da se je duša res za to poznanje obogatila in da je roža na svojstveni način res ostala v naši duši, kaže dejstvo, da nam je drugič, ko gledamo isto ali podobno rožo, ta že znana, da vemo že naprej o njej to in ono. Pa tudi spominjamo se je, da je taka in taka, moremo jo točno opisati, čeprav je ne gledamo s telesnimi očmi. To pa priča, da jo vsaj v fantaziji gledamo pred seboj, kar pa je mogoče le tedaj, če je na svojstveni način ostala v naši duši nekaka slika te rože. Splošno moremo torej reči, da nam je naš doživljaj gledanja prinesel v dušo poznanje novega predmeta, ki nam je postal znan in je odslej naša duševna last.

Prav isto najdemo tudi pri slišanju. Saj se vendar tudi slišanje ali poslušanje vedno godi v naši duši. Kajti ne poslušamo samo z ušesi, temveč z dušo. Vedno takrat, ko zaslišimo kak glas, vzemimo glas divjega petelina ali brlzig gamsa — čuvaja, vedno doživimo to slišanje. Toda ni bil to samo naš doživljaj, temveč še tako duševno dejanje, ki nam je pokazalo nov predmet, o katerem doslej nismo še prav nič vedeli. Tudi otrok, ko zasliši glas svoje matere, ne doživi samo slišanja, temveč se obogati za poznanje novega predmeta. Saj pa zato drugič tudi prepozna ta glas med sto drugimi glasovi za glas svoje matere in neha jokati. Torej pa je tudi slišanje tak doživljaj, ki ga sicer doživljamo, ki pa prinese v dušo poznanje novih predmetov, glasov. In koliko prijetnih ali pa neprijetnih doživljavaev smo že doživeli, ker smo s slišanjem dojeli ta ali oni, prijazni ali neprijazni, svareči ali prezirajoči, ljubeznivi ali sovražni glas soljudi.

Končno pa najdemo to posebnost doživljavaev tudi pri tipanju, pri vonjanju, pri občutkih toplote in mraza in pri okušanju, ki nam vsi prinašajo v dušo poznanje o novih predmetih, o trdoti in mehкости, o razsegu, o vonju, o toploti in mrazu, o slanosti, kislosti, sladkosti, grenkosti itd. Vse te doživljaje, gle-

danje, slisanje, tipanje, vonjanje, okušanje in občutke toplote in mraza pa imenujemo z eno besedo predstave. Sedaj nam bo to ime morda razumljivo, ker nam ti doživljaji neke nove predmete predstavljajo, kakor si mi v družbi predstavljamo nove in neznane osebe. To posebnost predstav, da nosijo v dušo poznanje o različnih predmetih in s tem bogatijo našo dušo, pa imenujemo spoznavanje potom predstav. Pa pravimo, da s predstavami spoznavamo nove predmete in sicer tiste, katere nam te predstave stavljajo pred dušo. Naše predstave torej tudi spoznavajo in moremo reči, da bi o vseh teh predmetih, o barvah in svetlobi, o glasu, vonjih, okusih in toplotah nič ne vedeli, če bi jih s predstavami ne spoznavali. (Se nadaljuje.)

Langus Jože:

Organizacijski sistemi

(Nadaljevanje.)

Stopenjski sistem je za vzgojo posameznika boljši nego skupinski. Posameznika priganja, da se trudi, da pride v višjo stopnjo. Vendar pa čast in morda še druge koristi v višjih stopnjah vse preveč ženejo človeka do osebnih dobrin in potiskajo v ozadje skupno dobro. Ravno želja in možnost napredovanja v višjo stopnjo pa napravita človeka discipliniranega ali pa hlapčevskega. Zato je stopenjski sistem primeren za organizacije, ki svojih načrtov ne kažejo javno in vsem, ampak jih drže skrite. Uveljavlja pa taka organizacija svoje načrte prav lahko. Da pa ne pride kdo, ki je zvedel za načrte višje stopnje, in ne pokvari vsega, zato v tem sistemu nižje stopnje ne vedo za celotni načrt, ampak poznajo le njegove dele. S tem je zavarovana tajnost.

Stopenjski sistem ustvarja tihe in vztrajne delavce, ki iz strahu ali častihlepja naredijo vse, čeprav ne poznajo končnega cilja. To je pridržano le višjim. V strogo stopenjskem sistemu so organizirani n. pr. prostozidarji.

Celični sistem je podoben panju čebel. Ena je matica, ki družijo vse. Posamezne čebele pa grade svoje celice vedno dalje, kakor hitro je ena polna. Celice so enake. Tudi če je dovolj satovja in medu, ne delajo večjih celic, ampak vedno nove. Vsaka čebela ima svojo celico, svoje opravilo. Nič ni nepotrebnega prerivanja, kdo bo bliže in kdo bo delal to in kdo ono. Tukaj vlada harmonija in ni prepira o pristojnosti, nadrejenosti in podrejenosti. Delati pa mora vsak. Nič se ne smeš zanašati na druge; ti imajo že vsak svoj posel.

Celični sistem je zlasti primeren za mladinsko vzgojne organizacije. Mlad človek se rad uveljavlja. V tem sistemu se mora, sicer ga takoj preskoči drugi. V majhnem številu je viden vsak, v velikem pa so vidni samo visoki. Ker pa je vsak viden, zato dela. Medsebojno tekmovanje je nujno. Ker so v celičnem sistemu edinice majhne, so prožne; ker mora biti vsak član delaven, so udarne.

Vsak človek ima svoj značaj, svoje vrline in svoje slabosti. Zato ne moreš kovati vseh ljudi na en način. Pri vzgoji je to zelo važno. Za vsakega uporabiš njemu primeren način: enemu pomaga mirno dokazovanje, drugemu je treba govoriti živo in goreče, tretjemu milo in previdno, za četrtega lahko uporabiš ostro besedo. Vsakemu posameznemu pa se moreš posvetiti le, ako imaš majhen

krog. V tem spoznaš solnčne in senčne strani posameznika in se jim primerno prilagodiš. V množici udariš srednjo pot, ker do posameznika ne moreš.

Celični sistem je spoštovanje in uveljavljanje človekove osebnosti, je gon posameznika v delavnost, borbenost, samostojnost in udarnost. To je sistem, v katerem moraš vrsti v idejo in delo, ker to je tvoje, kar ljubiš, za kar delaš in trpiš.

Po celičnem sistemu so organizirani skavti, vse udarne čete in idejni borci n. pr. prvi kristjani, borci za svobodo v različnih časih in prilikah v zgodovini i. t. d.

Vse, kar smo povedali o celičnem sistemu, velja tudi za borčevskega, ki je v bistvu celični.

V zadnjem času opazujemo, da se zlasti mladinske organizacije vedno bolj oprijemljejo celičnega sistema, zlasti v Nemčiji, pa tudi v Franciji (katoliška mladina). V Sloveniji je Centrala Krekovih družin prva priznana organizacija, ki je v celoti prevzela celični sistem. V tem je dokaj njene zdrave življenske moči.

(Konec.)

Edi:

Taborna ekonomija

(Za strokovni izpit.)

Uvod.

Taborno ekonomijo ali taborno gospodarstvo lahko imenujemo najvažnejšo stvar pri vsakem taborenju, ker je prav za prav pogoj za njegovo dobro izvedbo v drugih ozirih (vzgojnem, zdravstvenem in zabavnem). Bistveni del taborne ekonomije je prehrana. Od te pa je odvisno razpoloženje v taboru, je odvisno vse delo in tudi — uspeh. Povsem upravičeno sodimo o taboru po vtisu, ki ga je napravila na nas njegova kuhinja. Kuhinja pa je zrcalo vsega gospodarstva.

To delo o taborni ekonomiji se ozira predvsem na večja taborenja. Prav tako pa bo koristilo ekonomu in kuharju srednjih in izletnih taborov. Ne bomo se namreč omejili le na ekonomsko službo v njenem ozkem obsegu, saj je le na velikih taborenjih in kolonijah ločena od službe tabornega kuharja, marveč bomo opisali v glavnem vse, kar se tiče taborne kuhinje in kuharja, ter bomo dodali tudi nekaj kuharskih zapisov. Predvsem seveda takih, ki pridejo za borčevske prilike v pošte.

Glede polaganja izpita iz kuharske in ekonomske stroke vobče, bi priporočali, da se kandidat preizkusi predvsem praktično. Marsikdo zna pač delati palačinke z besedo, ko pa bi bilo treba dejansko pokazati spretnost, bi se najbrže ne vedel kako obrniti. Isto je z različnimi oblikami ognjišča.

1. Ekonomska služba.

Taborni vodnik ne more skrbeti za vse. Spričo velike važnosti, ki jo ima ekonomska plat tabora, ne smemo trpeti, da bi jo imel kdo le za »postransko službo«. To ni lahka stvar. Taborni ekonom ima v svojem področju preskrbo z živili in sploh vsem potrebnim materialom. On vodi blagajno, zbira dohodke

in izdaja kredite. Pri zelo velikih taborenjih se odredi za to kar cela komisija. Funkcija ekonoma in kuharja moreta biti združeni v eni osebi le na izletih in zelo majhnih taborenjih. Ekonom (oz. komisija) ima nalogo, da odreja potrebne svote za prehrano, se pogaja z dobavitelji glede dobave in dostave, skrbi, da se izrabljajo sredstva, ki so na mestu na razpolago (gobe, sadje i. dr.), skrbi za pitno vodo, izdeluje jedilni list (seveda s sodelovanjem kuharja) vsaj za teden dni v naprej. On je tudi neposredno odgovoren za zadostno, zdravo in redno prehrano.

Z dobavitelji se mora ekonom že pred začetkom dogovoriti za točno dobavo. Pri večjem odjemu naj zahteva primeren popust v ceni. Glede vsega tega naj po potrebi sklene tudi pismeno pogodbo. Plačuje se za nazaj; nekaj pa lahko da na račun, ako trgovec zahteva.

Ko je pred začetkom taborenja že za gotovo znano, koliko udeležencev bo, ko prično le-ti plačevati tabornino, se začne v istem času tudi že ekonomska služba. Že nekaj tednov pred taborenjem mora preiti ekonom že v podrobnosti svojih poslov: izdelava jedilni list in izračuna, koliko bo treba vsak dan te in one stvari nakupiti, oddeljuje svote za prehrano in one za druge potrebščine (posoda, šotori, transport i. dr.).

Dolžnosti ekonoma glede kuhinje so:

1. Skrbeti, da ima kuhar vedno vsega dovolj na razpolago, česar potrebuje za kuhanje obilne, izdatne in zdrave hrane, in da ima pri kuhinji potrebno pomoč.

2. Nadzorovati kuhinjo v higijenskem in ekonomskem pogledu.

3. Skrbeti za primerne prihranke in dohodke, ki naj služijo za izboljšanje hrane ob nedeljah, za izlete in ture, za postrežbo gostov, za bolne taborjane in drugo.

4. Skrbeti določen čas po vsakem obedu, da se ostanki jedi vržejo v jamo ali pa v nalašč za to pripravljeno posodo in da člani tabora čisto pomijejo svoje posode in jedilno orodje.

(Se nadaljuje.)

Gog:

Red in točnost v poslovanju

Navadno mu pravimo — s tujo besedo — »formalist«. To je človek, ki pri vsaki malenkosti gleda na obliko, ki v svojem poslovanju »jaha paragrafe«, zlasti pa nam je zopr, če na ta račun sitnost stresa nad drugimi.

V resnici ni pretiran formalizem — kot nobena pretiranost — nič dobrega, ali ima vsaj več slabih nego dobrih strani. Toda red in točnost sta za človeka, ki ju pozna, vendar — odlika, kakor malokatera druga. Sicer se mi zdi, da je smisel za red in točnost nekaj, kar je človeku, ki ga ima, že kar prirojeno — ali ga pa sploh nima. Vendar se pa moreta tudi red in točnost do neke mere priučiti.

Kaj pa imata red in točnost dobrega na sebi?

1. Duhovna korist. Red in točnost sta ogledalo tvoje duševnosti. Najprej izraz tvojega mišljenja. Človek reda in točnosti bo brez dvoma tudi človek logičnega mišljenja. Logično mislimo takrat, kadar so naše misli smiselno nanižane druga na drugo ali kadar iz danih dejstev pravilno sklepamo na nadaljna

dejstva. Ne mislimo pa logično takrat, kadar v mislih (in seveda tudi v izvajanjih) skačemo od predmeta na predmet brez vsake notranje zveze, ali pa, če iz kakih podatkov delamo čisto pogrešne sklepe. Oni, ki ima n. pr. v svojih izvajanjih misli lepo urejene in točno opredeljene (ki ima zanje — če že ne na papirju — pa vsaj v glavi očrtano t. zv. dispozicijo), bo tudi v poslovanju reden in točen. Enako pa se bo tudi obratno človek, ki si bo prizadeval biti reden, navadil logičnega mišljenja.

Pa tudi čuvstveni izraz človeka sta red in točnost. Zlasti se v tem kaže njegov okus in smisel za lepo. Čedna pisava na primer, ravne vrste, rob, odstavki, zlasti pa še lepa oblika popisane strani v celoti brezdvomno pričajo o okusu, o smislu za lepo. Zopet pa tudi tu lahko trdimo, da si tudi obratno človek smisel za lepo lahko pridobi, če pazi na obliko pri pisanju itd.

2. Materialna korist. O tej pa skoro ni vredno izgubljati besed. Saj vsakdo, ki je kakršnokoli poslovanje vršil (tajnik, blagajnik), sam ve, koliko n. pr. že na času prihrani, ako ima svoje zapisnike v redu. Če potrebuje podatkov o kom ali o čem, takoj ve, kje jih je treba iskati. In če je povrh zapisnik še pregledno sestavljen, potem je iskanje že kar lahko. In vse to delo opravlja reden človek še s tako zavidanja vredno mirnostjo, dočim se nerednež v svoji nervoznosti ne jezi le nase, temveč svojo jezo stresa še nad drugimi, nedolžnimi. In če končno še pomislimo, da mora n. pr. blagajnik često trpeti škodo zaradi svoje nerednosti še na ta način, da mora kriti primanjkljaje, ki pri nerednem poslovanju kaj hitro nastanejo, iz lastnega žepa, potem bomo res vsi priznali, da sta red in točnost za vsakogar ne le odlika, temveč tudi nekaj, kar njemu samemu donaja največje koristi.

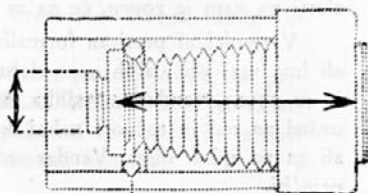
Fotografiranje*

Žariščnica.

Pod žariščnico razumemo razdaljo na kameri (aparatu), od srede objektivna do medlice, če je aparat postavljen na »neizmerno« (»neizmerno« je, če je predmet od objektivna oddaljen približno 50 m in je predmet jasno risan na medlici). Navadno je ta razdalja enaka prečnici (diagonali) plošče, za katero je aparat prirejen.

Navadno se izdelujejo aparati sledečih oblik z navedenimi žariščnimi razdaljami. (Seveda so vse te žariščne razdalje enakovredne.)

4½ × 6	ima nav. žariščno razdaljo	75 mm
6½ × 9	ima nav. žariščno razdaljo	105 mm
9 × 12	ima nav. žariščno razdaljo	135 mm
10 × 15	ima nav. žariščno razdaljo	165 mm

Večja žariščna razdalja ojači perspektivo. Ima tudi to prednost, da pri po-

* Klišeje za to navodilo nam je iz prijaznosti posodila ugledna ljubljanska drogerija Gregorič, Prešernova ul. 5. Opozarjamo na oglas.

mikanju objektiva navzgor ali na stran, daje še vedno na vseh oglih ostro in jasno sliko.

Vidni kot.

Pod vidnim kotom ali vidnim poljem razumemo oni kot, ki sklepa krog slike, ki ga objektiv jasno očrtava.

Poizkus: Če vzamemo lečo za $6\frac{1}{2} \times 9$ v format aparata 18×24 , se vidi ta krog jasno. Vidno polje povečaš z zaslonko (blendo).

Svetlobna odprtina objektiva.

To je relativna aparatova odprtina. Prednosti večje odprtine so: v aparat pride več svetlobe in je treba zato manj eksponirati (osvetljevati). Potem je tudi neprimeroma lažja kontrola na medlici. Toda aparati z veliko svetlobno objektivno odprtino imajo slabšo jasnost v globino (zaznamuje se: 1:4'5, 1:8 itd.).

Opomba. Je še ena napaka pri objektivih, ki pa ne kvari objektiva in slike. Včasih se namreč pojavi v objektivu več ali manj mehurčkov, ki pa ne vplivajo mnogo na svetlobo, ker tak mehurček zmanjša svetlobo le za kako 1/5000. Le če je leča počena, ali če se je balzam med lečami razkrojil in je prišel notri zrak, vpliva na sliko.

Zaslonka (blenda).

Ta naprava se nahaja v večini aparatov. Ima nalogo zvečati oziroma zmanjšati objektivno odprtino. Prvotno so rabili nepraktične rotacijske zaslonke. Zdaj so v ogromni večini zaslonke sistema »Iris«. Paziti je treba pri zaslonki: Če osvetlimo predmet pri 3'5 zaslonki 1 sek., moramo pri 4'5 osvetliti 2 sek., pri 6'8 4 sek., pri 9 pa že 8 sek. in pri 12 celih 16 sek. V tem razmerju je treba osvetljevati.

(Se nadaljuje).

BORCI-FOTOAMATERJI, NA PLAN!

Razpisujemo dve nagradi za dve najlepši fotografiji iz zimske prirode.

I. nagrada: Knjiga: Sienkiewicz: SKOZI PUSTINJE IN PUŠČAVO, roman, in priobčenje slike v »Mladem plamenu«.

II. nagrada: Jiři Wolker: PRAVLJICE.

Vposlane slike bo pregledala in ocenila žirija treh članov. Dva od njih sta fotoamaterja.

Člani žirije ne smejo tekmovati.

Slike je vposlati uredništvu do desetega meseca Dela. Poznejše pošiljkatve ne pridejo v poštev.

Tekmovati sme le Borec ali Stražarka.

Dober motiv!

Franc Matiša:

Iz življenja vajencev

III.

Tako so tekli dnevi Ivanovega vajeništva. Psovke, surove šale in podobne reči so postajale nekaj vsakdanjega. In tako so pri vsem tem postali dnevi skoraj enolični. Ivan se je poskušal pomiriti zastran tega in živeti, kakor da so vsa ponižanja, vse žalitve in brezpravnosti potrebne pritikline vsakega vajeništva in prav tako potrebne kakor vsakdanji kruh. Ni mislil na krivico, temveč je želel, da bi postal čimbolj pretkan, in želel je celô, da bi že prišel kak nov vajenec v delavnico. Potem bi se pač prevhalo vse breme na nove rame... Čutil je, da se tu le bije boj med tistimi, ki ukazujejo in tistimi, ki morajo ubogati.

Nekega dne je pripeljal oglar velik voz oglja. Ivan in France sta ga morala znositi na podstrešje. Z veseljem je šel Ivan na delo, saj bo lahko pokazal, koliko si upa nesti na plečih. Naložili so mu težko vrečo. Nekaj časa je šlo dobro, potem pa ga je začelo zanašati in prsti so ga neznosno zboleli. Na temnem podstrešju je zadel z vrečo ob tram in je padel. Ko so ga dvignili, je imel opraskano roko in kri v ustih. France ga je odvedel v delavnico, kjer je bila na steni ročna lekarna. Toda izkazalo se je, da je žalostno prazna. Rano so izmili z vodo in France je posodil svojo žepno ruto za obvezo. Mojster je godrnjaje stisnil Ivanu nekaj dinarjev v roko in ga je poslal domov.

(Se nadaljuje.)

Stražarka:

Dekle in organizacija

Koliko je še takih starih ljudi, ki trdijo, da dekletu ni treba organizacije. Fantu že še priznajo to pravico, toliko so že prišli naprej. Toda dekle organizacije ne rabi. Njena narava je obrnjena drugam. Tako pravijo

Toda današnji čas zelo terja dekliške organizacije. Tisoč nevarnosti grozi od vseh strani šibki posamezniki. Koliko pa je takih deklet, ki sede doma in so v toplem domačem krogu? Dekle, ki si sama služi svoj kruh, ki ni deležna gorkega doma, mora imeti vsaj nadomestek tega, organizacijo, krog enakomislečih, oporo in odprto srce v težki uri. Vse moči in čuvstva mladega dekleta morajo imeti gotov izraz. In v organizaciji more vse mlado življenje najti plemenit, njej in organizaciji koristen izraz. Organizacija pa je tudi šola, šola za življenje. Za dekleta je taka organizacija, ki njeni duševnosti pristoja in njej kot ženski koristi.

Kakšna pa naj bo dekliška organizacija, o tem pozneje.

Narod, ki pije, podleže narodu, ki je trezen. (Masaryk.)

Delo vliva olje v svetilko življenja in užiga mišljenje.

Vzgoja človeka se začne z rojstvom in se konča s smrtjo.

Organizacijski vestnik

VRHOVNI STAN Z. S. B.

O svetem Jožefu priredimo v ljubljanski Delavski zbornici akademijo, ki bo popolnoma borčevska. Tudi družinam smo poslali snov za akademijo, ki naj jo prirede za ta praznik.

Pripravljati smo se začeli za letošnjo kolonijo in taborenje, ki mora lansko še prekašati. Opozarjamo že sedaj vse enote, da prično z nabiralno akcijo in da že sedaj mislijo na to, koliko ljudi bodo poslali na kolonijo.

Mislite tudi na tekme, ki se bodo vršile meseca Plamena (junija). V eni prihodnjih števil *»Ml. pl.«* priobčimo tekmovalni red.

NAŠE DRUŽINE.

Jesenice. V soboto, 31. meseca Mraza (1.) nas je obiskal od Vrhovnega stana tov. Jože Slak. Prisostvoval je našemu rednemu sestanku in je na tem podal nekaj vzpodbudnih misli v borčevstvu. Delo pri nas je težko in vsled prehoda iz prvotnega sistema v borčevski, še ne povsem urejeno. Težave nam dela tudi kriza v tovarni. A upamo, da bomo z vztrajnim delom vse težave premagali. Živi!

Ljubljana. Krdelo Pionirjev se je zadnji čas živahno razmahnilo. Kako tudi ne, saj so v njem vsi vodniki krdel naše enote in drugi funkcionarji, torej res pravi pionirji borčevstva.

Smučarska sekcija je prišla letos, zlasti zadnji čas, popolnoma na svoj račun. Fotografov imamo tudi za celo krdelo. Toda žal da se še niso organizirali v sekcijo in da gojijo ta prelepi sport le vsak zase.

Najmlajše krdelo Zarjanov kaže vztrajnost in trdno voljo. V njem so sami fantje iz predmestja, rdeče starostne dobe. Širitelj I. enote.

Hrastnik. Od zadnjč smo že toliko napredovali, da imajo še nadaljni trije naši člani borčevski izpit in obljubo. V nedeljo, dne 7. meseca Bede (2.) nas je obiskal tov. Edi Štok iz Ljubljane. Napravili smo izlet, kjer se je izvršila obljuba. Zastopnik nas je parkrat fotografiral, tako da bomo imeli trajen spomin na važen trenutek, ko smo z vso resnostjo obljubili, da bomo odslej vsa svoja dejanja ravnali po visokih borčevskih ciljih.

Vič. Fantovski sestanki se vrše vsak torek, dekliški pa vsak petek. Zadnji čas se je naša družina precej povečala. 14. meseca Mraza smo igrali igro *»Dva glavna dobitka«*. Uspeh je bil precej dober. Začeli smo se pripravljati za kolonijo. Prirediti nameravamo nabiralno akcijo za šotore in koloniste.

(Opomba. Uredite bolje sestanke! Za pomoč vzemite Vodniško družino! Mislite na proslavo sv. Jožefa! Naredite delovni program!)

Družine,

plačujte članarino Centrali!

Bell kot

Drakoš:

SRNJAK

V sobi se je temnilo. Polagoma in neslišno je lezla tema skozi okna v sobo, se plazila in skrivala najprej pod mizo in po kotih, počasi pa je legla tudi na mizo, posteljo in po klopih, dokler ni objela in pokrila vseh predmetov v sobi; nazadnje so se samo še okna grozeče svetila v temi. Na peči se je nekaj zganilo in vzdihnilo. Mali Lojzek se je prebudil iz globokih sanj. Pogledal je po sobi. Zazdelo se mu je, da je izba neizmerno velika, mnogo večja kot ponavadi. Okna so se svetila nekje tam daleč, da bi moral dolgo hoditi, preden bi došel do njih. Nemo je strmel Lojzek predse, še dihati si ni upal. Zdelo se mu je, da je nekdo skrit v sobi, prav tja pod klop se je potuhnil, glej, kako se mu svetijo zelene oči. Kaj bo, če se zganem in me čuje, si je v strahu mislil Lojzek. Tedaj je v peči nekaj zaropotalo. Kakor da bi nekdo drva nalagal vanjo. Iz kuhinje se je začul suh kašelj. Mama! je pomislil Lojzek in se globoko oddahnil. Takoj je postalo svetlejšo v sobi, celo nekatere predmete si lahko razložil. Tudi okna so bila zopet blizu in se niso več tako strahotno svetila.

Vrata so zaškripala, vstopila je mati in za hip je pramen svetlobe iz kuhinje presekal temo, na steno in čez mizo je siknila ognjena kača in izginila. Lojzek je vesel zlezel s peči. Zdaj bom vendar enkrat jedel močnik z mlekom, je veselo mislil. Tako dolgo že ni videl mleka. Vedno je mislil samo o njem, ponoči se mu je sanjalo, da ima krog sebe polne skodelice mleka, belega, slastnega. Tako si ga je želel. Danes je bil ves dan priden, mirno je čepel na peči ves večer, še strah ga ni bilo, saj bo mama prinesla mleka.

Mati je prižgala svetilko in na veliki mizi, prav na sredi, je ugledal Lojzek skledo suhega močnika, čisto suhega; debela skorja se je naredila na vrhu. Mati se je prekrizala, sedla ter mirno zajela iz skleda. Lojzek je gledal. Saj ni mogoče, je mislil, le šali se z menoj!

»Daj no, zlij!«

»Kaj?«

»Mleko!«

»Lojzek, danes ga nimam, jutri ga boš pa gotovo dobil, zjutraj in še zvečer.«

Žlica mu je padla iz rok, neizmerno je postal žalosten, v grlu ga je stisnilo in zapeklo, brez besede je zopet zlezel nazaj na peč in se stisnil v kot.

Ni mleka!

Mati je pristopila k peči: »Ne jokaj, Lojzek, pojdi jest, saj sem imela mleko, pa mi ga je pojedel ta hudobni srnjak; poglej ga, kje je!« Pokazala je skozi okno onkraj ceste: »Ti hudobni srnjak, ti, še enkrat se mi prikaži!« Lojzek je šel gledat. Res je videl srnjaka, velik je bil in ves črn, pa tako grdo je gledal čez cesto in niti ganil se ni.

»Mama, jaz ga bom presekal, s sekiro ga bom, jutri!« je potolažen in skoraj vesel vzkliknil Lojzek.

»Da, takoj jutri pojdeš nanj, pa le dobro ga mahni, da ti ne bo več

kradel mleka.« Mati ga je gladila po glavi. »No, zdaj pa pojdi jest, saj je močnik tudi brez mleka dober.«

Lojzek se je najedel; močnik se mu je zdel še prav dober, in šel spat. Po-noči je sanjal, kako je šel, s sekiro na rami in odsekal hudobnemu srnjaku glavo, da mu ne bi več kradel mleka.

V sobi je bil že dan, ko se je zbudil. Takoj se je spravil nad srnjaka. »Ma-mica, zdaj ga pa bom,« je dejal mami v veži in odšel čez cesto nad srnjaka. Prav natanko je vedel, kje je.

Srnjaka ni bilo, le star, širok panj je štrlel iz zemlje...

ŽIVALSKA IGRA.

(Za sestanke.)

Število igralcev: Najmanj devet.

Material: Za vsakega igralca košček papirja.

Smisel: Oponašanje živali, torej opazovanje narave.

Pravilo: Vsak fant dobi zložen listek, na katerem je napisano ime živali. Vedno sta po dva listka z označbo iste živali. Kdor je brez para, je osel. Na vodnikov vzklik: »Zdaj!« razvije vsak svoj listek in prične oponašati žival, ki je napisana na njegovem listku, v glasu in hoji. Vsak skuša najti svojega žival-skega tovariša. Tako nastane procesija živali in cirkus je tu.

TISKARSKI ŠKRAT.

Ali veste, kaj je tiskarski škrat? Gotovo ne veste. To je tista zverina, ki je strah vseh urednikov in tiskarjev. Naskrivaj se prikrade v list in vkljub vsej pažnji urednikovi preobrne in prestavi črke v besedi ali karkoli, samo da je kolobocija. Tako smo pred nedavnim čitali v neki knjigi naslednji odstavek:

»Godrnjaje je vzel pobožnico in nakazal z njo 3000 Din Pošteni hranilnici. Obupan se je prijel za glavo, ko se je spomnil, da mora poleg tega nemudoma plačati zavarovalnino na svojo življenjsko potico. Koga ne bi razdražilo pri vsem tem vedenje hčere, ki si vsak čas kaj novega domišlja. Zdaj hoče na svak način postati zoperna pevka. Ozlovojen se je odpravil na sprehod v drevored, kjer so akcije tako lepo drhte in ga opajale...«

Vidite, dragi moji, v tem kratkem odstavku je tiskarski škrat nič manj kot šestkrat pustil svojo sled. Prav gotovo boste imeli moža, ki je omenjen, za vse kaj drugega, nego je bil res. Sedaj pa na delo! Poiščite vse tiste besede, ki jih je škrat zmrcvaril, in povejte njih pravi pomen! Zraven povejte tudi, kakšen poklic izvršuje oseba v povesti, in iz česa na to sklepate. Videli bomo, kdo izmed vas zna kaj sklepati. Rešitev pošljite na uredništvo »Mladega plame-na« do 10. meseca Dela in trdno upajte, da boste še kaj dobili za to!

Ja, saj res! To vam pa moram tudi še povedati, kaj je akcija. Vidite, ako ima kdo mnogo denarja, bodisi da ga prigoljufa ali pa podeduje, ga dandanes ne stlači v staro nogavico in zakoplje na dno skrinje, marveč ga da tovarnar-jem in bankirjem. Ti mu dajo za to neke papirje, imenovane akcije ali delnice, da se ob koncu leta z njimi izkaže in dobi del dobička. Tako živi ta človek, kakor trot od dela drugih in hoče poleg tega imeti še povsod prvo besedo, da bi ga koklja!

Razgled

NEKAJ O TABORU SKAVTOV-ROVEROV V KANDERSTEGU V ŠVICI.

Tabora Roverov se je udeležilo 2500 mož iz 22 dežel in 10 angleških kolonij. Zraven pride še nekaj stotin skavtov-gostov iz Švice.

V tabornih službah je bilo 319 oseb, in sicer 12 Skavtov, 67 krdelnih vodnikov in namestnikov, 76 Roverov, 71 višjih vodnikov, 5 članov tabornega vodstva, 1 zdravnik, 4 gorski vodniki, 7 bolniških sester, 11 neskavtov pri upravi in prehrani, 22 gospa v kantini, 28 Skavtinj in 15 gostov.

Predpriprave na taborišču so se pričele poleti 1930. Jeseni in spomladi 1931 so se nadaljevale in tik pred taborenjem dokončale. Specialna tvrdka je postavila veliki zborovalni šotor za 2000 ljudi. Vsa druga dela so izvršili Skavti in Roveri pod vodstvom stavbnega komisarja, tako i vodno napeljavo (1100 m cevi, vodnjake, tuši), stranišča, barake za kuhinjo, garaže, prostor za taborni ogenj, gledališče, zvočnike, reflektorje, porta, mostove, stopnice, telefon, vhod (portal), kolodvor, dohode, rampe, trge, ograje itd.

Tudi oskrba z živili je bila v lastni režiji. Že v naprej se je določil jedilni list in potrebščine so se dostavljale v tabor v surovem stanju. Dostavljeno je bilo 15.700 kruhov po 500 g, 37.732 porcij biskvitov po 50 g, 7500 tablet čokolade po 40 g, 8395 l mleka, 24.040 jajc, 9800 kosov sira v škatljah, 300 kg sira, 4700 kg krompirja, poleg tega mnogo lesa, petroleja ali bencina kot kužno in po 8 kg slame na moža.

Bodoči skavtski Jamboree, to je leta 1933, se bo vršil pri Göddölö na Madžarskem (30 km od Budimpešte). Trajal bo od 1. do 14. avgusta. Taborišče je bivša kraljevska posest. V tabor bodo napeljali vodovod in treba bo tudi narediti

16 km ceste. Računajo na udeležbo petindvajset tisoč do trideset tisoč Skavtov. Starostna meja je določena od 14. do 80. leta. Narejen bo poseben tabor za vodne Skavte na nekem donavskem otoku.

ZVEZNI TABOR SKAVTOV KRALJEVINE JUGOSLAVIJE.

Glavna skupščina Zveze skavtov Kraljevine Jugoslavije je sklenila, da se bo vršil od 30. VI. do 5. VII. 1932 zvezni tabor v Maksimirskem parku v bližini Zagreba. V tabor bo napeljan vodovod in elektrika. Hrano bo kuhala vsaka ednica (steg, župa) zase. Med taborenjem se bodo vršile tekme v streljanju z lokom in puško, v volleyballu, lahki atletiki, plavanju itd. Vzdrževalnina bo znašala po Din 15 na dan in to za hrano, slamo, legitimacijo, znak, vstopnice za prireditve in izlete.

Jugoslavanskih Skavtov je krog deset tisoč.

Delavski Skavti. Na Hrvaškem se je pričelo gibanje za snovanje delavskih skavtskih edinic.

Žrtve svetovne vojne. Na podlagi statističnih podatkov mednarodnega urada za delo so sestavili strokovnjaki pregled izgub v svetovni vojni. Mrtvih vojakov je bilo 9.999.771, težko ranjenih 6.295.512, drugih ranjencev 14 milijonov 2.039, civilnih žrtev (žrtev vojnih pokoljev, letalskih napadov, ustreljenih radi vohunstva itd.) 13.000.000, vojnih sirot 900.000, vojnih vdov pa 500.000. Gmotna škoda, ki jo je povzročila vojna neposredno in posredno, t. j. uničen vojni material, potopljene ladje, uničene hiše itd. znaša po Hooverovem računu 400 milijard dolarjev.

To je blagodat vojne. In sedaj smo na tem, da ves svet zopet zagori v vojnem plamenu...